

Uchwała nr
Sejmiku Województwa Mazowieckiego
z dnia

w sprawie skargi na Mazowiecki Zarząd Dróg Wojewódzkich w Warszawie

Na podstawie art. 30a ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2025 r. poz. 581 i 1535) – uchwala się, co następuje:

§ 1.

Skargę Pana A.A. z dnia 8 października 2025 r. na Mazowiecki Zarząd Dróg Wojewódzkich w Warszawie uznaje się za bezzasadną.

§ 2.

Treść uchwały wraz z uzasadnieniem podlega doręczeniu Skarżącemu.

§ 3.

Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Sejmiku Województwa Mazowieckiego.

§ 4.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodnicząca Komisji
Skarg, Wniosków i Petycji

/-/ Katarzyna Łęgiewicz

Uzasadnienie

Pan A.A. (dalej: „Skarżący”) pismem z dnia 8 października 2025 r. wniósł skargę na Mazowiecki Zarząd Dróg Wojewódzkich w Warszawie (dalej: „MZDW”).

Przedmiotem skargi są zastrzeżenia odnoszące się do sposobu rozpatrzenia wniosku skierowanego do MZDW w sprawie uprzątnięcia chodników zlokalizowanych wzdłuż dróg wojewódzkich nr 727 i 749 na obszarze powiatu przysuskiego (gminy Przysucha i Borkowice). W treści skargi Skarżący wniósł o wydanie przez MZDW odpowiedniego polecenia służbowego w tym zakresie oraz objęcia wykonania tego polecenia nadzorem. Do pisma Skarżący dołączył odpowiedź MZDW z dnia 9 września 2025 r., w której – w jego ocenie – niestusznie wskazano, że obowiązek oczyszczania chodników obciąża właścicieli nieruchomości. Zdaniem Skarżącego stanowisko zaprezentowane przez MZDW pomija obowiązki w zakresie utrzymania dróg, wynikające z art. 20 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2025 r. poz. 889). W skardze podniesiono, że zgodnie z art. 4 tej ustawy chodnik stanowi część drogi, a zaniedbanie czynności związanych z jego oczyszczaniem prowadzi do zawężenia jego dostępnej szerokości oraz stwarza zagrożenie dla pieszych, którzy zmuszeni są do wchodzenia na jezdnię.

Zgodnie z § 41b ust. 2 i 3 Statutu Województwa Mazowieckiego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 145/09 Sejmiku Województwa Mazowieckiego z dnia 7 września 2009 r. w sprawie Statutu Województwa Mazowieckiego (Dz. Urz. Woj. Maz. z 2019 r. poz. 1460), skarga została przekazana Zarządowi Województwa Mazowieckiego (dalej: „Zarząd”) w celu zajęcia stanowiska, a następnie wraz z jego treścią przekazana do Komisji Skarg, Wniosków i Petycji (dalej: „Komisja”).

Zarząd, odnosząc się do skargi, wskazał w stanowisku, że MZDW poinformował Skarżącego pismem z dnia 9 września 2025 r. – dołączonym do skargi – iż realizowane przez MZDW zadania z zakresu utrzymania czystości i porządku na drogach wojewódzkich nie obejmują obowiązku oczyszczania dróg dla pieszych. W piśmie tym powołano się na art. 5 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, zgodnie z którym to właściciele nieruchomości zobowiązani są do usuwania błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z chodników położonych bezpośrednio przy granicy ich nieruchomości. Jednocześnie MZDW wyjaśnił, że zwolnienie właścicieli nieruchomości z tego obowiązku następuje jedynie w przypadku chodników, na których dopuszczono płatny postój lub parkowanie pojazdów, co w analizowanej lokalizacji nie ma miejsca.

Zarząd wskazał również, iż MZDW szczegółowo przedstawił zakres obowiązków zarządcy drogi wynikający z art. 5 ust. 4 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, obejmujących m.in. opróżnianie pojemników na odpady, utrzymanie miejsc gromadzenia odpadów w odpowiednim stanie oraz usuwanie zanieczyszczeń w sytuacji, gdy pobierane są opłaty za parkowanie na drodze dla pieszych. Wskazano także, że MZDW nie pobiera takich opłat w lokalizacji wskazanej przez Skarżącego, co oznacza brak podstaw do przypisania mu obowiązku oczyszczania chodnika.

W stanowisku Zarządu podkreślono, że odpowiedź MZDW z dnia 9 września 2025 r. odnosiła się w sposób wyczerpujący do wniosku Skarżącego złożonego 21 sierpnia 2025 r. i została

prawidłowo oparta na obowiązujących przepisach prawa. Zwrócono przy tym uwagę, że art. 5 ust. 1 pkt 4 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach ma charakter przepisu szczególnego w odniesieniu do regulacji prawnych zawartych w ustawie o drogach publicznych, przywoływanych przez Skarżącego.

Zarząd zaznaczył również, że obowiązki właścicieli nieruchomości w zakresie utrzymania chodników znajdują potwierdzenie w orzecznictwie sądowoadministracyjnym, w którym konsekwentnie wskazuje się, iż spoczywają one na właścicielach nieruchomości przyległych do drogi publicznej, z wyłączeniem jedynie miejsc objętych płatnym postojem (por. wyrok NSA z dnia 13 kwietnia 2022 r., sygn. III OSK 4830/21). Obowiązki te rozkładają się równomiernie na wszystkich właścicieli, przy czym ich zakres zależy od długości chodnika przylegającego do danej nieruchomości (por. wyrok SA w Łodzi z dnia 23 marca 2017 r., sygn. I ACa 1252/16).

Ponadto Zarząd wskazał, że nadzór nad wykonywaniem obowiązków przez właścicieli nieruchomości należy – zgodnie z art. 5 ust. 6–9 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach – do właściwego wójta, burmistrza lub prezydenta miasta. W przypadku niewykonania obowiązków wydawane są decyzje nakazujące ich realizację, podlegające egzekucji administracyjnej, a niewłaściwe sprawowanie nadzoru może narazić gminę na odpowiedzialność odszkodowawczą. Jak poinformował MZDW, zarówno Wójt Gminy Borkowice, jak i Burmistrz Gminy Przysucha zadeklarowali podjęcie odpowiednich działań w celu oczyszczenia chodników przy drogach wojewódzkich na terenie tych gmin.

W ocenie Zarządu pismo MZDW z dnia 9 września 2025 r. nie potwierdza zaniechania bądź nienależytego wykonywania obowiązków przez tę jednostkę, a przedstawiona w skardze argumentacja nie znajduje potwierdzenia w obowiązujących przepisach.

Mając na uwadze powyższe ustalenia, Komisja uznała, że skarga wniesiona na działanie MZDW jest bezzasadna.

Sejmik Województwa Mazowieckiego, po rozpatrzeniu skargi, przychylając się do stanowiska Komisji, uznaje wniesioną skargę z dnia 8 października 2025 r. na MZDW za bezzasadną.

Jednocześnie informuje się, że zgodnie z art. 239 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572, z późn. zm.): „W przypadku gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności – organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy – bez zawiadamiania skarżącego.”.

Przewodnicząca Komisji
Skarg, Wniosków i Petycji

/-/ Katarzyna Łęgiewicz